

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 227/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. Š., toho času v ústave na výkon trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 Tos 112/12 z 10. januára 2013 v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 6 Nt/24/2012 z 25. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2013 doručená sťažnosť Ľ. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 112/12 z 10. januára 2013 (ďalej

aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Nt/24/2012 z 25. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T/82/2007 z 15. júna 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To/200/2010 z 24. januára 2012 uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 221 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov a šesť mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a ochranný dohľad v trvaní troch rokov. Po nástupe výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľ okresnému súdu doručil návrh na povolenie obnovy právoplatne skončeného trestného konania, ktoré bolo na tomto súde vedené pod sp. zn. 2 T/82/2007, spolu so žiadosťou o prerušenie výkonu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody. Okresný súd uznesením sp. zn. 6 Nt/24/2012 z 25. októbra 2012 rozhodol o zamietnutí oboch sťažovateľových návrhov. Krajský súd svojím uznesením sp. zn. 2 Tos 112/12 z 10. januára 2013 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti z dôvodu vecnej a právnej správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť na ústavnom súde.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti nesúhlasil s právnymi závermi tak krajského súdu, ako aj okresného súdu, ktoré „... *novobjavené dôkazy*...“ nevyhodnotili v prospech jeho návrhu na obnovu konania, ale ich bezdôvodne odmietli, a v nadväznosti na to aj zamietli obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, k čomu dôvodil, že „... *som nikdy nevytýkal v konaní o obnove hodnotenie dôkazov v pôvodnom konaní. Naopak v konaní o obnove som uviedol iné novobjavené dôkazy, o ktorých súdy nevedeli v pôvodnom konaní a to konkrétne:*

1) *list svedka M. M. z 10. 03. 2012*

2) *potvrdenie S. a. s o splácaní môjho úveru svedkom M. M. (motív pomsty) a tak isto aj históriu splácania úveru M.*

3) svedok M. M. pri povolení o obnove konania na OS v B. B. označil pravého organizátora a to L. Č. z T. prezývaný L.

Oba sudy v konaní o povolení obnovy konania nespravodlivo v môj neprospech vyhodnotili novoobjavené dôkazy a nevyužili možnosti v zmysle § 398 ods. 1 TP, ktorými je možné zistiť konkrétnosť pravého organizátora.“.

Sťažovateľ v ďalšom argumentoval, že „V zmysle § 398 ods. 1 TP ak pre rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania treba na preverenie dôvodnosti niektorú okolnosť (konkrétnosť osoby L. Č.) vopred objasniť, vykoná potrebné šetrenie predseda senátu.

Pre takéto vyšetrenie platia ustanovenia o dokazovaní podľa VI. hlavy I. časti.

V zmysle § 2 ods. 12 TP každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo prejednaná.“.

S poukazom na už uvedené v závere sťažovateľ konštatuje „arbitrárnosť záveru KS v B. B. (úvahy) toto, že je pravdou, že OS v B. B. v pôvodnom konaní nemal potvrdenie S. a. s. (motív pomsty) a preto nie je možné vytýkať súdu pôvodnému hodnotenie dôkazov a preto nie je možné povoliť obnovu konania. Záver je nelogický a odchyľuje sa od zákona. Domáham sa, aby bol uvedený doklad vyhodnotený v zmysle § 2 ods. 12 TP ... arbitrárnosť záveru takého, že osôb z menom L. Č. (L.) z T. môže byť tisíce. V môj prospech súdy žiadnym spôsobom ustanoveným v TP nedali zistiť konkrétnosť osoby L. Č. Domáham sa zistenie konkrétnosti osoby.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Napadnutým rozhodnutím KS v B. B. sp. zn. 2 To/112/12 zo dňa 10. 01. 2013 v spojení s rozhodnutím OS v B. B. sp. zn. 6 Nt 24/12 zo dňa 25. 10. 2012, bol porušený čl. 6 ods. 1 dohovoru – právo na spravodlivé prejednanie veci arbitrárnosťou rozhodovania.

2. Zrušuje sa rozhodnutie KS v B. B. sp. z. 2 To 112/12 zo dňa 10. 01. 2013 v spojení s rozhodnutím OS v B. B. sp. z. 6 Nt 24/12 zo dňa 25. 10. 2012.

3. Vec sa vracia OS v B. B., aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. V tomto konaní bude všeobecný súd viazaný právnym názorom ÚS SR.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu alebo namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú

neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, III. ÚS 138/02).

8. Predmetom sťažnosti je posúdenie tvrdenia sťažovateľa namietajúceho porušenie jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktorými nevyhoveli jeho návrhu na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T/82/2007 a zároveň zamietli aj jeho návrh na prerušenie výkonu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody: *„Oba súdy v konaní o povolení obnovy konania nespravodlivo v môj neprospech vyhodnotili novoobjavené dôkazy a nevyužili možnosti v zmysle § 398 ods. 1 TP...“*

9. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

10. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý

v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

11. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu a krajského súdu v napadnutých rozhodnutiach po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi namietaným základným právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutými rozhodnutiami tak okresného súdu, ako aj krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

12. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ani o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2013